

ELSŐ FEJEZET

1983 előtt

Mint minden valamirevaló horrorsztori, a Slayer története is egy viharos napon kezdődött.

Bár az események, amelyekről a könyvben szó esik majd, jobbra a napfényes Kaliforniában játszódtak, a világ egyik legcéltudatosabb, megalkuvást legkevésbé ismerő bandáinak egyikéről, a Slayerről kijelenthetjük, hogy gyökerei ettől a napfényes államtól ötezer mérföldnyire, Chilébe nyúlnak vissza.

Tomas Enrique Araya 1961. június 6-án jött világra. A negyedik gyermek volt a családban – később még öt testvére született. Életének első négy esztendejét egy tengerparti városban, a Valparaiso melletti Viña del Marban töltötte. Egy nap a szülei összecsomagoltak, és vele, valamint testvéreivel együtt útnak indultak. Meg sem álltak a Los Angeles melletti, főként munkások lakta South Gate-ig.

Hosszú évtizedeken keresztül mindenki úgy tudta, hogy az Araya család a baloldali Salvador Allende által vezetett kormány hatalmát megdöntő katonai puccsot követően hagyta el hazáját, ám Tom másképpen emlékszik: „A puccs ’73-ban volt, mi akkor már rég az Egyesült Államokban éltünk.” Utólag már megállapítható: Tom szülei bölcs döntést hoztak, amikor a ’60-as években elhagyták hazájukat; a család így már jóval a chilei történelem híres-hírhedt, véres periódusa, a könyörtelen Pinochet tábornok gyilkosságokkal és kivégzésekkel fémjelzett rémuralmának kezdete előtt az Egyesült Államokba került.

Így már nem meglepő, hogy Tomnak nem sok Chilével kapcsolatos emléke maradt; szülőhazájával kapcsolatos élményei jobbra azokra a hagyományokra és szokásokra korlátozódtak, amelyeket szülei ma-

gukkal vittek az Egyesült Államokba. „Tudod, egy valódi chilei, amikor meghall egy dalt, és felismeri, azonnal énekelni kezdi. Ez olyan nemzeti dolog. Azt hiszem, ez is része a kultúránknak – mesélte Tom évekkel később –, de be kell vallanom, hogy szinte valamennyi emlékem az Egyesült Államokkal kapcsolatos. A szüleim egyébként az emigrálásunkat követően állandóan muzsikáltak.”

Tom olyan családba született, amelynek több tagja is zenél. Gyermekkorában, a hatvanas évek közepén-végén megismerhette az akkor népszerűnek számító dalokat, tanúja lehetett a zene területén végbemenő változásoknak és kísérletezéseknek, amelyek még kamaszkorában is zajlottak. South Gate-et akkoriban aligha lehetett a kulturális élet központjának nevezni – lakóinak többsége leginkább arra koncentrált, hogy életben maradjon, keresztlüvegődjön a mindennapok idegörlő és embert próbáló rutinfeladatain. Szerencsére a közelben ott volt Los Angeles, amely már akkor is a világ szórakoztatóipari központjának számított.

Az Egyesült Államokban és az új rezsim által irányított Chilében egészen mást jelentett a szabadság fogalma; ez a különbség minden bizonynyal a nyolc éves kisfiúnak is feltűnt, amikor családjával a hatvanas évek végén rokonlátogatásra Dél-Amerikába utazott. Araya így emlékezett vissza: „Családi utazásra indultunk, nem is tűnt olyan rossznak. Az országban diktatúra volt, de semmilyen szörnyűséget nem láttam. Mindenki betartotta a törvényeket, és nagyjából ennyi. Létezett rendőrség; éppúgy voltak rohamrendőrök is, mint az Egyesült Államokban. Manapság egyes országokban a srácok időnként begözlnek a bulikon, és mindenütt más-más típusú erőszakszervezettel próbálják kordában tartani a népet. Más ország, más szokások. Nagyjából ennyiről van szó. Úgy voltam vele, hogy oké, itt így intézik az ügyeket, semmi kedvem belekeveredni a dologba.”

Bár eleinte nem igazán akart foglalkozni azokkal az erőszakos eseményekkel, amelyek kis híján halálra sebeztek az országot, ahol született, később a Slayer tagjai közül éppen Araya volt az, aki a legnyíltabban kifejezésre juttatta politikai nézeteit. Lehet, hogy nem volt közvetlen kapcsolat Chile történelmének e véres korszaka és az Araya lelkében lezajlott változások között, mégis felmerül a kérdés: vajon miféle kreatív energiák gyülemlenek fel egy fiúban, aki elhagyja a hazáját, új környezetbe kerül, ott nő fel, és közben látja, hogyan megy tönkre a szülőhazája?

A kaliforniai Long Beachen élő Hanneman család is nagyon sokat tudott a történelem nagy, erőszakos konfliktusairól: az öreg Hanneman, a második világháború veteránja Franciaországban harcolt, két fia pedig Vietnamban szolgált. A legkisebb fiú, Jeff 1964. január 31-én született – nagyjából abban az időben, amikor az Araya család az emigrálás lehetőségét fontolgatta. Jeff gyermekkorában nagyon sokat hallott a háborúról, a hadviselésről; kedvenc szórakozása az volt, hogy tank- és repülőgépmodelleket épített.

Úgy négy hónappal később, június 3-án megszületett Kerry King. Két nővérével, Karennel és Kathie-vel együtt (érdekes, hogy a család majd minden tagjának K. K. volt a monogramja) a szüléiktől – egy repülőtéren alkalmazottól és egy telekommunikációs munkatárstól – Kerry is komoly alapokat kapott az élethez, neki is meg kellett ismernie bizonyos szabályokat, eleget kellett tennie bizonyos elvárásoknak: egyebek mellett például zenét kellett tanulnia. 2004-ben elmondta: „Valójában nem igazán érdekelt a zenélés, semmiféle hangszeren nem akartam tanulni, de csak úgy úszhattam meg a balhét, hogy legalább megpróbálkoztam a muzsikálással. Apámnak volt odahaza egy gitárja, ezért úgy döntöttem, ezzel teszek próbát. Az első riff, amit megtanultam, és tisztán le tudtam játszani, a Black Sabbath ›Children Of The Sea‹ című dala volt. Még ma is emlékszem rá.”

A hatvanas évek közepén, miközben a Hanneman és a King család Los Angeles elővárosaiban próbált megélni, az Araya család elhagyta Chilét. David Lombardo 1965. február 16-án a kubai Havannában született; amikor a családja emigrált, még csupán kétéves volt.

„Amikor megérkeztünk a kaliforniai South Gate-be, a szüleim beíratkoltak egy katolikus magániskolába – emlékezett vissza Lombardo. – Harmadikos voltam, amikor az egyik sulinapon, a többiekhez hasonlóan nekem is be kellett mutatnom valamilyen produkciót. Bevittem egy bongószereleést meg egy Santana-lemezt, és rájátszottam a dalra.”

Ha figyelembe vesszük, hogy olyan zenészekről van szó, akik később híresen kemény zenét produkáltak, meglepőnek tűnhet, hogy azok a dalok, amelyek legelőször felkeltették a Slayer ritmusszekciójának figyelmét, amelyek hatására foglalkozni kezdtek a hangszereikkel, korántsem voltak agresszívok. Araya és Lombardo, akikről ma már el lehet mondani, hogy a modern rock legbrutálisabb és legkeményebb basszus-dob kettősét alkotják, gyermekkorukban laza swingtől és a latin muzsika andalító dal-

lamaitól hangos környezetben éltek. South Gate százezres lakossága már akkor is túlnyomórészt, nagyjából kilencvenöt százalékban latin származású volt. Éjszakánként a szórakozóhelyeken, a nightclubokban és bárokban főként mexikói, dél-amerikai és kubai muzsikát lehetett hallani.

Araya először 1969-ben vett kézbe basszusgitárt; erre később így emlékezett vissza: „A bátyám autodidakta módon tanult gitározni. Arra gondoltam, megtanulok játszani a basszusgitáron, aztán majd kísérem a testvéreimet. Ez volt az elsődleges oka annak, hogy foglalkozni kezdtem a basszusgitárral. Később rengeteg örömet okozott, hogy együtt muzsikálhattunk. Hallás után tanultuk meg a Beatles, a Rolling Stones dalait, meg az akkoriban népszerű számokat. Ettől kaptam az elsődleges inspirációt, a '60-as évek muzsikájától. Mindent meghallgattunk, ami a rádióban szólt; úgy értem: állandóan csak a rádiót hallgattuk.”

Annak ellenére, hogy az Araya által oly sokra tartott rádiók, a kristálytiszta vételi lehetőséget biztosító FM-csatornak az évtized közepén már jobbára csak fehér gitármuzsikát adtak, Tom 1976-ban már egy egészen másfajta irányba tartott. Lombardo később, a *Decibel*nek adott interjúban felidézte, milyen elképesztő látványt nyújtott a színpadon egy bizonyos fiatal basszusgitáros jóval azelőtt, hogy bármelyiküknek megfordult volna a fejében a gondolat, hogy heavy metalt kellene játszani: „A legcsodálatosabb az, hogy tizenegy éves voltam, amikor láttam Tomot játszani egy bandában. Az egyik kubai klubban lépett fel, ahová a szüleimmel jártunk. Ő akkor már tizenöt éves volt. Vasárnaponként délután háromkor és négykor léptek fel azok a zenekarok, amelyek a gyerekeknek játszottak. Emlékszem, amikor először találkoztunk, ezekről a fellépésekről faggattam Tomot.”

A magot elvetették: beindult Tom előadói pályafutása, és lassanként kialakult eléggé eklektikus zenei ízlése. Az az ember, aki később olyan dalokat énekelt, mint a *›Necrophiliac‹* és a *›Sex. Murder. Art‹*, mindig komolyan érdeklődött a zene kimunkáltabb és szelídebb irányzatai iránt is. Erről 1999-ben beszélt: „Írtam pár lassú, balladaszerű dalt, pár egyszerű akkorddal. Csak úgy, magamnak. Ezekben is gyilkosságokról és a halálról énekelek, de countrystílusban. Ezek a dalok valószínűleg sosem kerülnek kiadásra, mert a többieknek nem tetszenének, és a mi bandánkban teljes a demokrácia.”

Miközben Araya a latin dalokat játszotta, Lombardo pedig bongózott a suliban, Kerry King komoly előmenetelt ért el gitártanulmányai

során. 1977 nyarára, amikor betöltötte a tizenharmadik évét, egy olyan hangszeren játszott, ami nem igazán illett egy extrém metal pionír kezébe: „Az apám Gibson ES–175-ösével szórakozgattam. Blond hangszer volt, baszott nagy testtel.”

A Gibson ES–175-ös modellje kiváló hangszer volt, a jazzt és a bluest játszó muzsikusok egyaránt kedvelték, ám az ifjú King számára csak ideiglenes megoldást jelentett: addig akart játszani rajta, amíg nem talál valami megfelelőbbet. Ez a „megfelelőbb” hangszer végül egy BC Rich gitár lett: King azóta is ragaszkodik ehhez a típushoz. „Az első BC Rich Mockingbird gitáromat azután szereztem meg, hogy eladtam egy 1963-as L Series Stratocastert. Eléggé különleges hangszer volt – emlékezett vissza. – Láttam, hogy a BC Richen rengeteg kapcsoló van, és arra gondoltam, hogy ezek segítségével állati érdekes hangokat tudok majd megszólaltatni. Sajnos már a legelső napon sikerült eltörnöm a nyakát.”

Az első rockszám, amit megtanult, Ted Nugent mára klasszikussá váló szerzeménye, a *›Cat Scratch Fever‹* volt. Ezután következtek az akkoriban felfelé törekvő metalbandák, például a Kingre óriási hatást gyakorló Judas Priest dalai.

Lombardo az első bongó-próbálkozások után nem sokkal a X. Pius középiskola nagyzenekarának dobosa lett. Egyre szenvedélyesebben szerette ezt a hangszeret. Erről később így beszélt: „Odahaza kezdtem, valóssággal megőrijtettem a szüleimet, amikor a szemetes tetejét püföltem. Később a magnóból szóló zenére doboltam, de akkor már fedőket, faze-kakat meg más edényeket is használtam.”

Dave további sorsát két, közel egy időben lezajló esemény határozta meg: az apjától ajándékként kapott egy Maxwin dobkészletet, és felfedezte magának a Kiss rajzfilmszörnyetegei által készített, nagy hatású élő albumot, az *Alive!*-ot. Ez az 1975-ös LP komoly előrelépést jelentett a Kiss számára – éppen, amikor karrierjük megtorpant. A New York-i banda sikeresen adaptálta bakelitre látványos koncertjei egyikét; az anyag az ifjú Lombardóra is komoly hatást gyakorolt. A srác rájött arra, hogy a húzós rockdalok fülhasogató hangerővel történő meghallgatása egyfajta transzcendentális élményt nyújthat. Gyorsan megtanulta a *›100 000 Years‹* című számot, és atletikus adottságait kihasználva szenvedélyes eltökéltséggel kezdett dobolni.

Nem ez volt az egyetlen alkalom, hogy Lombardo más stílusú zenék iránt rajongott. A '70-es évek végén két, újszerű zenei forma uralkodott:

a diszkó és a punk. Dave-et az előbbivel az iskolatársai ismertették meg. Olyan lelkesen állt hozzá a dologhoz, hogy nem sokkal később már lemezlovasként jelent meg a különböző bulikon. Még egy saját diszkópultot is sikerült összehoznia.

Dave Lombardo: „Sokszor hajnali négykor értem haza. A szüleim persze állati dühösek voltak rám, azzal fenyegettek, hogy katonai iskolába küldenek. Gallér nélküli ingben, vasalt nadrágban és Stacy Adams cipőben jártam, ennek ellenére továbbra is elkötelezett rockrajongó maradtam. A zene, amivel akkoriban foglalkoztam, megmutatta nekem, milyen hatást gyakorolhat a ritmus az emberi testre. Olyan óriási különbség volt a diszkó és a rock között, hogy komolyan érdekelt a dolog, és menet közben, ahogy ilyen típusú zenéket játszottam, rájöttem a ritmus lényegére. Éreztem a zenéből áradó energiát, ami csodálatos volt. Annak a zenének a hatására az emberek táncolni kezdtek, nem érték be azzal, hogy csupán végighallgassák, ahogy a rockzenét szokás.”

Sokan talán furcsának találják, hogy egy heavy metal dobos a tinédzserkora egy részét azzal töltötte, hogy a Chic, a Kool & The Gang meg a hasonlók lemezeit játszotta, pedig nincs ebben semmi különös, ugyanis a metal és a diszkó sokban hasonlít egymásra: mindkét stílus intenzíven ritmikus, mindkettő esetében a basszushangok kerülnek előtérbe. A diszkódobosok a legjobb ritmusszekciósok közé tartoztak, magukévá tették a funkra és az R & B-re jellemző pontosságot, de mellőzték e két stílus sallangjait, és inkább azt a precizitást tartották fontosnak, amelyet a heavy metal elkötelezett rajongói is nagyra értékelnek.

Az évtized végére a majdani banda tagjai közül Jeff Hanneman volt az egyetlen, aki még nem kezdett el foglalkozni a hangszerével. Miközben Lombardo diszkót hallgatott, a középiskolában jobbra mindenben sikertelen Hanneman („Lúzer voltam, pedig még a szörfözéssel is megpróbálkoztam. Iszonyú, amit produkáltam, ezért inkább csak csajozni jártam ki a partra”) a punk felé fordult – megtetszett neki az akkor még viszonylag új műfaj pimaszsága és a zene könnyörtelen sebessége. A punk, amely New Yorkban és az Egyesült Királyságban 1975–76 táján ért fel a csúcspontjára, olyan eleven, vibráló zenét hozott magával, amely felpezsdítette az amerikai városok egyre inkább állóvízhez hasonlatos zenei életét. Kaliforniában egy különösen egészséges, helybeli mozgalom fejlődött ki belőle – valószínűleg ez volt a lázadni kívánó fiatalok reakciója a napsütötte államra jellemző könnyed életstílusra, a hozzá társul

nyugodt, kellemes dallamokra. A legjelentősebb helyi banda a Black Flag lett, amelynek hatását az egész országban érezni lehetett. Népszerű volt a Dead Kennedys és a TSOL is. Ezeknek a bandáknak a zenéjét a szédítő sebességű dobtempók és a hihetetlenül gyors akkordváltások tették különlegessé. Hanneman az évtized végén kopaszra borotvált fejével járkált. Ez volt az az időszak, amikor komolyan elgondolkodott azon, hogy megtanul gitározni.

Úgy 1978 táján, amikor zenével foglalkozó iskolatársai megkérdezték tőle, hogy el tudná-e játszani a »Moby Dick«-et, a Led Zeppelin második LP-jén hallható John Bonham-klasszikust, Dave Lombardo gyorsan beszerezte a lemezt. Meghallgatta, és közben egyik ámulatból a másikba esett. „Amikor meghallgattam a *Led Zeppelin II*-t, a zene egy olyan oldalt ismertem meg, amiről addig nem sokat tudtam. Ez nem más, mint a blues. A Led Zeppelinben hihetetlen mennyiségű érzélem feszült. Nemcsak a csapatban, de az egyes tagjaiban is. John Bonham például olyan szenvedélyesen játszott, hogy úgy éreztem, ez az a dolog, ami egész pályafutásom során elkísért. Később aztán rájöttem, hogy crescendókról és decrescendókról van szó.”

Bonham lendületes stílusa és látszólag erőlködéstől mentes magabiztossága, amellyel előadta sajátos dobtémáit, óriási hatást gyakorolt a tizenhárom esztendő Lombardóra, aki emiatt még lelkesebben folytatta tanulmányait. Az iskolában különböző gitárosokkal jammelt együtt, olyan standardokat játszott, mint a »Purple Haze« és a »Johnny B Goode«. Ez utóbbit előadta az iskolája által szervezett tehetségkutató versenyen is: a közönség kitörő lelkesedéssel fogadta a dob-gitár duót. „Sosem felejtem el, hogy őrjöngött a tömeg a dobszólóm alatt – emlékezett vissza Lombardo. – Ledöntöttük a falakat, szétvertük az egész házat!”

Hamarosan már minden idejét a zenének szentelte, mással nem is foglalkozott. Kilépett a X. Pius középiskolából, átment a South Gate Highba, ahol két gitárossal dolgozott együtt (a nevükre sajnos már senki sem emlékszik); a trió az Escape nevet viselte. A formáció továbbfejlődött: szereztek egy énekest, aki szintén a South Gate-be járt, és új nevet vettek fel. A Sabotage kisebb-nagyobb rendszerességgel koncertezett. Dave szüleinek feltűnt, hogy a fiúk számára első a dob, a tanulás a második helyre szorult. Javasolták neki, hogy hagyja abba az iskolát, és szerezzen magának valami állást. Dave megfogadta a tanácsot, bár az iskola otthagynak egyúttal azt is jelentette, hogy meg kell válnia a sulibandától.

Dave Lombardo: „A fickó, aki menedzserként működött a Sabotage mellett, még egy verset is írt a suliójságba a kilépésemről, valami ilyesmit: »Majd meglátjuk, ki jut fel a csúcsra / tegyünk rá tétre, befutóra!« Azt hiszem, tényleg fogadnom kellett volna magamra.”

Miután megvált az iskolától és a bandájától, pizzafutárként helyezkedett el, és azonnal megpróbált találni magának egy másik együttest. Az apja kölcsönadott neki ezeregyszáz dollárt, hogy vegyen magának egy új Tama Swingstar szerelést meg pár Paiste cint. Miközben megfelelő zenészeket keresett, eszébe sem jutott, hogy esetleg ahhoz a csapathoz fog csatlakozni, amelyet még azelőtt látott, hogy kilépett a South Gate High-ból...

1980 nyarán Tom Araya egy Tradewins nevű rockbandában basszusgitározott. Kezdetben különböző slágereket, éppen futó sikerdalokat játszottak, de később, amikor a tagok felfedezték maguknak a Van Halent, a valamivel keményebb hangzás irányába fordultak. Ma a legtöbben alábecsülik azt a hatást, amit ez az együttes gyakorolt a kaliforniai rockéletre; a veteránnak számító rockszakíró, Sylvie Simmons például a következőket mondta el jelen sorok írójának: „Los Angelesben egyetlen valamirevaló metalbanda volt, a Van Halen. A csapat Pasadenából robbant be a köztudatba, és egyszerűen mindenkit félresöpört maga elől. Egyszerűen fantasztikus volt! Egy valódi, »szarunk mindenre, csak nyomjuk a zenét« banda volt. Amikor sor került a Black Sabbath utolsó turnéjára, a Van Halen volt az előzenekar; mondanom sem kell, egyszerűen lejátszotta a színpadról a Sabbathot.”

Araya egyik zenésztársa, a Tradwinds (nem sokkal később: Quits) egyik tagja egy gitártanár volt, aki egy nagyon tehetséges, ifjú gitárossal, bizonyos Kerry Kinggel is foglalkozott. King tudta, hogy a tanára játszik egy bandában. „Sejtettem, hogy arra készül, hogy bevegjen a csapatba az akkori másodgitáros helyére, mert valamennyi dalukat meg kellett tanulnom. Tizenhat éves voltam, és arra gondoltam, milyen szuper lesz, ha bekerülök egy bandába, aminek rendszeresen vannak fellépései. Miután tag lettem, lenyomtunk pár koncertet, aztán az egész széthullott.”

Mielőtt a Quits tagjai búcsút vettek egymástól, adtak egy koncertet a South Gate Park Auditoriumban; Lombardo később elmondta, hogy ekkor látta a bandát. Az eseményre 1980 végén került sor; ez volt az első olyan feljegyzett alkalom, amelyen a majdani Slayer két tagja együtt lépett fel.

Araya, a Quits basszusgitáros-énekeसे akkoriban kezdett szakmát tanulni: egy olyan iskolába járt, ahol ápolókat, főként légzésterapeutákat képeztek.

Tom Araya: „A nővérem ajánlotta a kurzust. Azt mondta, vannak barátai, akik ilyen munkát végeznek, és hogy könnyű a sulis. Az apám kijelentette, hogy vagy tanulok, vagy elmegyek dolgozni. Az iskolát választottam. Körülbelül két évig jártam oda, és sok mindent elsajátítottam. Megtanultam, hogy a különböző levegőkeverékek miből állnak, meg hasonlók. Megtanultam vért venni. Megtanultam, hogyan kell intubálni az embereket, hova, a torkuk melyik részére kell betenni a csövet.”

Ennek ellenére az érdeklődése középpontjában továbbra is a zene állt. A Quits feloszlását követően azzal töltötte a szabadidejét, hogy megfelelő bandát találjon magának.

King egy sor munkát bevállalt, de rá kellett jönnie, egyiket sem neki találták ki. Egyszer egy minigolfpályán is dolgozott („Ezt úgy egy hónapig csináltam, de szóltak, hogy vágassam le a hajam, mire én elküldtem őket a francba, és inkább felmondtam.”), de alkalmazták egy állatkereskedésben is („Kiloptam a szemüket. Akkoriban állati nagy tolvaj voltam.”) Ahogy Araya, ő is arra vágyott, hogy a többi Los Angeles-i zenészhez hasonlóan bandában játsszon. Rendszeresen olvasta a jól ismert helyi hirdetési újság, a *Recycler* „zenészt keresünk” rovatát.

Kerry King: „Valamikor 1981-ben elmentem az egyik helyi banda, a Ledger meghallgatására. Kurva szarok voltak. Olyan southern rockot játszottak, mint a Lynard Skynard. Már nem is emlékszem, hogy pontosan mi történt a meghallgatáson.”

Nagyon sok minden múltott a véletlenül. Jeff Hanneman, aki végül a gitárnál állapodott meg, szintén elment a Ledger által rendezett meghallgatásra. „Akkoriban egy telefonos marketingcégnél dolgoztam. Elmentem a meghallgatásra, és egy másik szobában együtt jammelgettem pár sráccal. Miután Kerry megmutatta a bandának, hogy mit tud, szó-rakozásból elkezdtünk játszogatni, lenyomtunk pár Priest-számot a dobossal, aki sokkal fiatalabb volt, mint a Ledger többi tagja. Akkor Kerry megkérdezte: »Figyelj, ne csináljunk egy bandát?« Mire én: »Csináljunk, bassza meg!« Ennyi volt.”

Hanneman és King szinte azonnal rájött, hogy mindketten imádják a gyors gitározást, bár zenei ízlésük miatt két különböző táborba tartoztak. Hanneman még mindig punk volt, King viszont a Judas Priesttől

már eljutott a brit heavy metal új hullámának képviselőihez, például a folyamatot elindító Iron Maidenhez.

Jeff Hanneman: „Volt valami, ami összekötött minket Kerryvel, nevezetesen az, hogy én éppen akkoriban kezdtem megenni az olyan zenéket, mint a Maiden, a Priest, a Zeppelin, meg a többi, és egyre jobban belemélyedtem a punkba. De ennek ellenére még mindig tudtam az összes Priest- meg Maiden-számot, ezért amikor jammeltünk, ilyeneket játszottunk.”

Tudásukat tekintve nem voltak azonos szinten: King démoni sebességgel játszott, ami nem meglepő, mert három évvel korábban kezdett gitározni, mint Hanneman.

Jeff Hanneman: „Emlékszem, tele volt a gatyám. Akkor még csak rövid ideje gitároztam, szóval szívtam, mint állat. Amikor találkoztam Kerryvel, még csak egy hónapja játszottam, és miután láttam, miket tud, úgy voltam, hogy bassza meg, ideje lesz behúznom.”

Kingnek – akiről akkor már nem csak a közvetlen környezete tudta, hogy gitározik – fogalma sem volt róla, hogy alig ötszáz méterre tőle egy hozzá hasonlóan lelkes és tehetséges fiatal zenész lakik. Aztán egy délután megállt a házuk előtt egy pizzafutár kocsija...

Kerry King: „A srác leállította a kocsit, és odaszólt: »Hé, te vagy az, akinek olyan sok gitárja van?« Mire én: »Van pár gitárom. De nem mind az enyém.« Elmondta, hogy dobol, és ott lakik a közelben.”

Dave Lombardo: „Kerrytől kaptam egy dallistát, azokat a számokat sorolta fel, amiket le tudott játszani gitáron. Elég hosszú lista volt. Pár dalt ismertem, ezért másnap áthozta hozzánk az erősítőjét, és játszani kezdtünk. Pár próbával később Jeffet is magával hozta.”

A két gitáros és a dobos már megvolt, már csak egy énekesre és egy basszusgitárosra volt szükségük. Kingnek elsőként az a srác jutott eszébe, akivel együtt játszott a Quitsben.

Tom Araya: „Mire King eljutott oda, hogy megpróbál összerakni valamit, én szólóénekesként már kipróbáltam pár bandát. Amikor Kerry felhívott, megkérdeztem tőle, milyen típusú dalokat játszanak. Adott egy listát. Mindegyik dalt ismertem, kivéve a Maiden számait, ezért elmentem, és megvettem a lemezüket. Akkoriban a Van Halen volt a legkeményebb zene, amit hallgattam, de volt pár barátom, akik szerették a Priestet meg a Sabbathot, ezért ezeket az anyagokat is jól ismertem. Egy hét alatt megtanultam a Maiden dalait, aztán a srácok átjöttek hoz-

zám, és sor került az első próbára. Gond nélkül végimentünk a számonkon. Rájuk néztem, és kijelentettem, hogy benne vagyok.”

Nem sok olyan együttes van, amely ilyen könnyedén és simán alakult meg. A történetek nagyon sok mindent elárulnak Araya és bizonyos mértékig a Slayer természetéről. Maga Araya erről később a következőket mondta: „Hajlamos vagyok azt hinni, hogy a sors halad a maga pályáján, és nincs okunk az aggodalomra. Úgy tűnik, a maga idejében minden a helyére kerül. Végül minden rendbe jön. Én egyszerűen így szemlélem az életet. Már akkor is ilyen voltam, amikor a banda összeállt. Kerry felhívott, a srácok is mind eljöttek. Ez nem olyan csapat volt, aminek a tagjai csak jammelni vagy bulizni jönnek össze, itt mindenkinek volt valamilyen elképzelése, terve, és az a szép az egészben, hogy valamennyiünknek ugyanaz járt a fejében. Mindannyian arra vágytunk, hogy kitörjünk.”

Ekkor még nem igazán tudták, hogy ez a bizonyos kitörés miképp fog lezajlani, de a banda próbálni kezdett, és ezzel elindult az első koncertek felé vezető úton. 1981 végére sikerült annyi feldolgozást begyakorolniuk Araya garázsában, hogy bevállaljanak egy fellépést. Nevük azonban még nem volt. Miután felmerült az ötlet, hogy a bandát hívják Slayernek, Dave előállt egy igazi metalos logóval. Erre így emlékezett vissza: „Ott üldögéltünk Tom nappalijában, és azon töprengtünk, mi legyen a logónk. Letettem a padlóra egy darab papírt, fölé tartottam egy tollat, és olyan vágó mozdulatokat tettem, mintha kés lenne a kezemben. Látni is lehet a logón, hogy egyszerű, egyenes vonalakkal áll. Az egész úgy nézett ki, mintha valami gyilkos metszette volna bele valamibe a »Slayer« szót.”

Évtizedeken keresztül fennmaradt az a népszerű legenda, hogy a Slayer legelső neve „Dragonslayer” volt, amelyet később lerövidítettek, mert túlságosan hivalkodónak tartottak. Érdekes feltételezés, de valójában nem így történt; a legenda azután keletkezett, hogy a banda tagjai egyszer elmondták a sajtósoknak, hogy „az együttes neve Slayer, mint a Dragonslayerben”. Ezt a megjegyzést értették félre néhányan.

A Slayer legelső koncertjére 1981-ben, Halloween napján, a South Gate Park Auditoriumban került sor. Nem sokan figyeltek fel rá, de a debütáló bulikkal általában így szokott történni. A második fellépést a Huntingdon Park középiskolában tartották. Ekkor már a UFO ›Lights Out‹-ját, az Iron Maiden ›Wrathchild‹-ját, a Montrose ›Rock

The Nation(-jét is játszották, és előadták a Van Halen ›Somebody Get Me A Doctor‹-jának sajátos átdolgozását. King, aki egy hordozható kazettás magnóval rögzítette a bulit, később elmondta, hogy ezt a számot „kurvaszarul” nyomták le.

A Slayer ezt követően belekezdett abba a koncertsorozatba, amit Araya nevetve „középsulis uzsonnaturnénak” nevez. Akkoriban számos kezdő metalbanda kényszerült rá ilyesmire pusztán azért, hogy valamilyen szinten ismertté váljon. A Slayer akkor még csupán egy volt a Los Angelesben és környékén működő tribute-bandák közül, de a tagjai már akkor ki akartak emelkedni a tömegből. Az első dolguk az volt, hogy a rock- és metalegyüttesekre jellemző öltözékben, fekete bőrben jelentek meg, de miután játszottak pár iskolában, például a Warrenben, a South Gate-ben és a Bellben, rájöttek, hogy ennél azért valamivel többre van szükség.

King volt az első, aki jelentős változtatást eszközölt a külsején. Fogott egy marék százas szöveget, szerzett egy bőrdarabot, aztán készítetett magának egy alkarpántot, ami úgy nézett ki, akár egy tarajos sül háta. „Már nagyon korán elkezdtem gyártani a csuklószorítóimat meg a karpántjaimat. Úgy gondoltam, az ember akkor lehet igazán eredeti, ha megcsinál magának bizonyos dolgokat. Elmentem a bőráruboltba, vettem egy darab barna bőrt, kivágtam, feketére festettem. Aztán ráraktam egy csomó mindent.”

Olyan színpadi kelléket sikerült létrehoznia (a pánt a teljes alkarját elfedte, és hosszú, hegyes szögek álltak ki belőle), amely nagyon hamar a védjegyévé vált.*

Dave Lombardo: „A kezdetekkor minden tőlünk telhetőt elkövetünk annak érdekében, hogy hirdessük magunkat. Például eljártunk a középiskolákhoz, átmásztunk a kerítésen, és belégtünk az épületbe, és a folyosókon minden egyes szekrényre ráragasztottuk a szórólapunkat. Saját lámpáink voltak, mindenhova azokat vittük magunkkal. Hogy miért? Azért, mert mi voltunk a Slayer! Csináltunk füstöt, pirotechnikát alkalmaztunk. A lámpáinkba színes égőket tettünk. Ezeket általában loptuk. Már az elején saját fényshow-t csináltunk. Ennyire eltökéltek voltunk.”

* King éveken keresztül viselte a szöges karpántokat, csak akkor mondott le róluk, amikor a repülőtereken, a vámvizsgálatok során nehézségei támadtak miattuk.

Kerry King így emlékezett vissza a Slayer első koncertjeinek világitására: „Végigjártunk egy csomó házat, és elcsórtuk a kapuk előtti lámpákból az égőket. Kesztyű volt rajtunk, mert azok a kurva égők rohadt forrók voltak. Kicsavartuk őket, aztán kész, irány haza. Először azt a nagy, A alakú keretet csináltuk meg, amit Dave mögött helyeztünk el. Később összeállítottunk két fordított keresztet, lámpákból; ezeket a Marshallok közé állítottuk be.”

Az első koncerteket követően a Slayer kezdett ismertté válni a külvárosi klubokban. A koncertre járók már az első időszakban felfedezték az erőnek és a precizitásnak azt a különleges elegyét, amely biztosította a banda számára az egyediséget. A metalrajongók már korábban is hallottak vad zenéket, és hallottak technikai szempontból kifogástalanul eljátszott dalokat is, de ritkán találtak olyan bandával, amelyiknél ez a két dolog egyszerre volt jelen. Lombardo kiforrott dobolása, és King pontossága emelkedett ki a legjobban; Araya akkor még inkább funkcionálisan játszott, nem is próbálta variálni a témákat (az énekhangja viszont már az elejétől fogva érdekesnek és újszerűnek bizonyult), Hanneman pedig – bár iszonyatos elszántsággal tanult – még mindig csak pöntyögött a gitárján.

A banda fiatalos elszántsággal, lelkesedéssel és lendülettel működött, ezért nem kellett sokáig várni arra, hogy a tagok saját számokkal kísérletezzenek. Először Hanneman próbálkozott meg a dalszerzéssel. „Már a második próbán elkezdtünk írogatni mindenféle számokat – mondta Tom. – Emlékszem, Jeff odaszólt: »Volna itt egy ötlet...« Valahogy így kezdődött.” Kerry később úgy emlékezett, hogy született egy dal, aminek ›Simple Deception‹ volt a címe („Ma ez már túlságosan rock and rollos lenne a Slayernek, de volt benne pár szuper riff”), és valahogy kialakult egy instrumentális szám, amely a jellemző módon epikus (bár kissé triviális) ›Delphic Oracle‹ (Delphi jósda) címet kapta. Ekkor írták az ›Ice Titan‹ című dalt is.

A középiskolás bulik és a klubkoncertek közönsége jól fogadta a saját számokat, a dalszerzés azonban egy kicsit még nehezen ment a Slayer számára. A banda tagjai, amikor éppen nem próbáltak, unalmas munkahelyeken fecsérték az erejüket. Arra is rengeteg idejük elment, hogy meggyőzzék a klubok tulajdonosait és szervezőit, léptessék fel őket.

Tom Araya: „Megpróbáltunk játszani pár klubban, de akkoriban az ilyen helyek csak azokkal a bandákkal foglalkoztak, amelyeknek már

volt saját közönségük. Nem lehetett mást tenni, bele kellett vágni a közepébe: mi reklámoztuk a saját koncertjeinket, mi csináltunk mindent. Aztán jött az ötlet, hogy kibérelünk magunknak egy kis helyet. Elkészítettük a plakátokat, teleragasztgattuk vele a környéket, a középulsulikat meg azokat a helyeket, ahová a srácok jártak. Öt dollárért bárki megnézhetett minket. Elég kemény menet volt megismertetni magunkat.”

Annak ellenére, hogy rengeteg erőfeszítésbe került, és sok időt kellett rászánni a dologra, a Slayernek bejött a húzás, hogy nem alkalmaztak promótert, és a banda magának szervezte a koncerteket.

Dave Lombardo: „Kerryvel elmentünk bizonyos helyekre, és kijelentettük, hogy szeretnénk kibérelni az épületet egy buli erejéig, és szeretnénk rockkoncertet rendezni benne. Vagyis mi szerveztük a saját koncertjeinket. Minden olyan kisebb helyre elmentünk, ahol fel lehetett lépni, és mindenütt megkérdeztük, játszhatunk-e. Így működött a dolog. Mindig Kerryvel mentem, meg az egyik barátunkkal. Volt egy nagy megafonunk, azon keresztül hirdettük az ígét: »Gyertek, nézzétek meg a Slayert ebben és ebben az iskolában, ekkor meg ekkor!« Végighajtottunk az utcákon, és közben nyomtuk a reklámszöveget.”

Elég nehéz elképzelni, hogy a Slayer tagjai egy megafon segítségével toboroznak maguknak közönséget; elég szürreális kép, ahogy a srácok ráordítanak a járókelőkre, hogy menjenek el a koncertjükre, de nem sokkal később még furcsább lett a helyzet.

Képzeljük el a következőt! 1982-ben Lombardo tizenhét éves volt, King és Hanneman tizennyolc, Araya, a banda legidősebb tagja pedig huszonegy. Bár mind a négyen az amerikai hard rockon nőttek fel, amikor zenekart alapítottak, Los Angelesen keresztül már beszivárgott South Gate-be egy új hangzás, már érezni lehetett a brit heavy metal gyorsabb és agresszívabb új hullámának hatását. Az angliai Newcastle-ból származó, Venom nevű trió, amely gyors zenét játszott, és ének helyett torokhangon üvöltve, hörögve adta elő a sátánról szóló szövegeit, éppen akkoriban készült megjelentetni második lemezét, a *Black Metal*-t. Az album címének különösen nagy jelentősége volt a banda életében: amikor megkérdezték az énekes Cronost vagy a gitáros Mantast, hogy egészen pontosan milyen zenét játszanak, mindig ezzel a két szóval válaszoltak: black metal. A Venomnak a lemez felvételeit gyakorlatilag nulla költséggel kellett megoldania, ezért tagjai rákényszerültek, hogy olyan dalokat írjanak, amelyek nyersekek és zaklatottak, és az adott korszak mércéjével

mérve végtelenül erőszakosak. Ez a mocskos, félig-meddig a szükség hatására kialakult agresszió aztán világszerte óriási hatást gyakorolt a fiatal metalbolondokra.

A Venom jelentős hatást gyakorolt a Slayerre, s ez a hatás szinte egész pályájukra meghatározónak bizonyult. A Newcastle-ra sok szempontból emlékeztető South Gate-ben lakó négy srácot ámulatba ejtette a *Black Metal*, valamint a banda korábbi, *Welcome To Hell* című lemezének istenkáromló dühe és lendületessége: azonnal megpróbálták saját dalaikban is alkalmazni a Venomnál már bevált formulát.

Dave Lombardo: „Slayernek akartuk nevezni magunkat, és valami olyasmit szeretnénk volna képviselni, ami még csak nem is emlékeztet Hollywoodra. Nem akartunk csini fiúkák lenni, ronda srácok akartunk lenni; nem akartunk partikról énekelni, inkább a sátánról szeretnénk volna szövegeket írni. Kerrynek nagyon bejött ez az egész sátános dolog. A Venom nagy hatást gyakorolt ránk. Dolgozni kezdtünk a saját dalainkon, alakítottuk, csiszoltuk őket.”

Dave minden idejét a Slayernek szentelte, mással már nem is nagyon tudott foglalkozni, még a barátnőjével, Theresával se nagyon. „Középiszkolába jártam, dolgoztam, és közben a Slayerben játszottam. Az életemnek ebben az időszakában maximum arra jutott időm, hogy lezuhanyozzak. Állandóan mozgásban voltam. Próbák után megpróbáltam összefutni egy kis időre Theresával. Rádásul időnként még koncertünk is volt.”

Dave-hez hasonlóan a próbák miatt Jeff se nagyon tudott találkozni a barátnőjével, Kathrynnel. „Már nem is tudom, mióta ismertük egymást. Diákszerelem volt, vagy nevezd, aminek akarod. Amikor megismerkedtünk, már tagja voltam a bandának, szóval ő tényleg tudja, miről szól ez az egész.”

Hat hónappal később a Slayernek már tíz saját dala volt, amelyet akár élőben is elő tudott adni. Ennek ellenére új zenekarnak számítottak, és még messze voltak a sikertől. A banda pályafutásának ezt a szakaszát az jellemezte, hogy King metal iránti rajongása és Hanneman punkmegszállottsága folytonosan ütközött egymással. Az ellentétből aztán gyorsan létrejött egy olyan elegy, amely mindkét stílus legjobb elemeit foglalta magába.

Jeff Hanneman: „Ismerem az összes Priest- és Maiden-számot, ezért amikor jammelni kezdtünk, ezeket játszottuk. Aztán megmutattam

a srácoknak a punkot. Ennek a műfajnak köszönhetjük a zenénk gyorsaságát és agresszivitását. Dave-nek azonnal bejött a punk, de Kerry és Tom esetében ez eltartott egy darabig. A vége az lett, hogy a dalaink mind gyorsabbak és gyorsabbak lettek.”

Dave Lombardo: „Beletelt egy kis időbe, mire kialakult a stílusunk. Az új Slayer-dalok minden esetben kemények voltak, de jobbára a Priest és a Maiden hatásait viselték magukon. Aztán Jeff előjött a punkos dolgával. Kopaszra borotválta a fejét, és teljesen átment punkba. Tényleg szerette, és nekem is mutogatta ezeket a zenéket. Éreztem, ez tényleg nagyon lendületes, intenzív dolog, ezért hallgatni kezdtem, és a hatására egyre gyorsabban játszottam. Végül úgy döntöttem, hogy erre a stílusra kellene váltanunk. Fogtuk a riffeket, amelyek azért lassabb tempóban is szóltak valahogy, felgyorsítottuk őket, és ezáltal egy egész sereg új ötlet tárult elénk.”

A hardcore punk dühös volt, szókimondó, és mindenekfelett gyors: a lábdob és a pergő ütési igazi gyorstüzelő tempóban záporoztak; a stílus előkészítette a terepet a későbbi extrém metal mozgalomnak. Az ötlet, hogy egy metalbanda egy hardcore punk együttes sebességével játsszon, nem volt egészen eredeti (bizonyos csapatok már 1982-ben ilyen zenével próbálkoztak), ám elég újnak számított ahhoz, hogy a közönség nagy része sokkolónak találja.

A felpörgetett ritmusú, erőteljesebbé változtatott zenével, a sok esetben sátáni témákat megfogalmazó dalszövegekkel és a fényshow-val a Slayernek sikerült elérnie, hogy melléjük szegődjön első menedzserük, Steven Craig, aki vállalta a szórólapok és a plakátok elkészítését, valamint azt, hogy körüludvarolja a banda első lemezkiadóját. Craig, akiről a Slayer köreihez tartozók közül sokan azt hiszik, hogy régi, családi barát volt, a szórólapokra feltett egy telefonszámot, hogy a potenciális promóterek kapcsolatba tudjanak lépni vele, ezenkívül elintézte, hogy néhány sajtótermék foglaljon a zenekarral.

A menedzser erőfeszítéseinek eredménye először az anaheimi Woodstock Theaterben adott koncerten mutatkozott meg, amikor a banda egy Los Angeles-i együttes, a Bitch előzenekaraként lépett fel. Akkoriban Los Angelesben rengeteg olyan rajongói csoport létezett, amelynek komoly szerep jutott a város új metalmozgalmának beindításában. Az egyik jelentős személyiség Brian Slagel volt. A Slayer rajongóihoz hasonlóan ő is a brit heavy metal új hullámának rajongója, a Venom

megszállottja volt; saját fanzinjében, a *New Heavy Metal*ban írt a zenéről. 1981-ben elindított egy lemezkiadót, a Metal Blade-et, és kiadta a *Metal Massacre* című válogatáslemezt, amelyre Los Angeles-i metal- és rockbandák dalai kerültek fel.

Slagelre az anaheimi koncerten a Slayer legalább akkora hatást gyakorolt, mint korábban előző felfedezettje, a Metallica. Elmondása szerint: „...a Slayertől vágódtam igazán hanyatt, amikor eljátszották a világ akkori legnagyobb bandájának számító Iron Maiden »Phantom Of The Opera« című dalának feldolgozását. Tom énekhangja is nagy hatást gyakorolt rám. Zeneileg is és az éneket illetően is kiváló munkát végeztek azzal a dallal.”

Slagel azonnal tudta, mit akar csinálni a Slayerrel. „Felmentem Steve Craighez, és közöltem vele: »Figyelj, nemrég kiadtam egy lemezt *Metal Massacre* címmel. Szeretném folytatni a sorozatot. Nagyon jó lenne, ha ettől a bandától is felkerülne egy szám a következőre. El tudunk készíteni egy felvételt?» »Hát, ez érdekesen hangzik« – felelte. Akkor derült ki, hogy a bandának még demófelvétele sincs!”

Az együttes tagjai már hallottak Slagelről, akinek a nevét és ténykedését még San Franciscóban, abban a városban is ismerték, ahol egy újfajta, egyelőre név nélküli metalszcéna kezdett kibontakozni. Gondot csupán az jelentett, hogy sem a Slayernek, sem a menedzsernek nem volt túl sok pénze, ráadásul fogalmuk sem volt, mi lenne a legjobb megoldás arra, hogy megcsinálják Slagel lemezére a dalt. Szerencsére Brian ismerte Bill Metoyert, aki azonkívül, hogy hangmérnök volt, rajongott a metalért.

„Bill bejött hozzám. Akkoriban egy lemezboltban, az Oz Recordsban dolgoztam – emlékezett vissza Slagel. – Így szólt: »Rajongok a heavy metalért. Hangmérnök vagyok, és igazán remek lenne, ha mutatnál pár új bandát.« Így ismerkedett meg a Slayerrel.”

A Slayer, valamint a mentoraik, Slagel és Metoyer* együttműködésének első gyümölcse az »Aggressive Perfection« felvétele volt. A számot a banda az Araya garázsában zajló próbák során dolgozta ki. Így, két évtizedes távlatból a dal eredeti verziója nem tűnik se gyorsnak, se ke-

* Slayer, Slagel, Metoyer – míg jelen sorok írója rá nem mutatott, egyikük sem vette észre, hogy a három név közül kettő „Sla”-val kezdődik, és szintén kettő „yer”-rel végződik. Persze bizonyos rajongók ezt már közel 23 éve ismételték!

ménynek, de akkoriban – a Metallica kivételével – senki sem játszott ehhez hasonló zenét.

Bill Metoyer, aki mostanában a Skull Seven Productiont irányítja, így emlékszik vissza a Slayerrel töltött időkre: „Bejöttek a hollywoodi Track Recordshoz. Azelőtt még nem hallottam őket, bár Brian sokat mesélt róluk. Kedves srácoknak tűntek. Összerakták a felszerelésüket, aztán bemelegítettek. Emlékszem, Judas Priest-dalokat játszottak, de hihetetlenül pontosan, minden egyes hang a helyén volt. Ha lehunytam a szemem, el tudtam hinni, hogy a Priest muzsikál a szobában. Igaz, Tom nem énekelt, a banda az instrumentális verziókat tolta, de a zene nagyon a helyén volt.”

Amikor a dal kezdett formát öltetni, Metoyernek ismét a Priest jutott eszébe: „Amikor feljátszották az ›Aggressive Perfektor‹-t, arra gondoltam, hogy a Priest gyakorolt rájuk nagy hatást. Már a cím is ezt sugallta, mivel a Priestnek volt egy ›Dissident Aggressor‹ című száma. Mindent egyetlen nekifutásra vettünk fel. Lenyűgözött, hogy a srácok milyen feszesen és pontosan játszanak. Ahhoz képest, hogy senkiházi kölykök voltak, ámulatba ejtettek a zenei tudásukkal. Persze ha teljesen őszinte akarok lenni, el kell mondanom: amikor meghallottam az éneket, az egy kicsit távol állt tőlem.”

Manapság, amikor a torokhangú death metal énekstílus egészen szokványosnak tekinthető, Tom nyers hangja tisztának, sőt kissé visszafogottnak is tűnhet. 1983-ban azonban nagyjából minden énekes megmaradt a melodikus előadásmódnál. A Metallica frontembere, James Hetfield időnként vakkantott egyet, a Venom éneke, Cronos is hörögött, de egyik sem tűnt kifejezetten nyersnek.

Az ›Aggressive Perfektor‹ alapját egy gyors központi riff képezi, amelyet Lombardo erőteljes, gyors ritmusképletei, és Araya staccatóban elugatót énekszólama tesz hangsúlyossá. Araya a magas hangoknál kissé erőlködik, különösen az egyik sikoly eshetett nehezebbé. Az első sikolyra a második strófa elején kerül sor; ez kissé hamis – hallani lehet, hogy az énekes komoly erőfeszítéseket tesz, de nem jár teljes sikerrel. Jóllehet a szám nem tartozik a korai Slayer legjobbjai közé (a befejezése például túlságosan bonyolult ahhoz képest, milyen rövid az egész dal), a kulcsfontosságú elem – a riffek félelmetes feszessége – már a helyén van. Ne foglalkozzunk a szólókkal, inkább az alatta hallható tremoló pickinget figyeljük: nagyon gyors, nagyon precíz, és nagyon-nagyon slayeres. Tö-

kéletes példája a korai thrash metalnak, annak a műfajnak, amely akkoriban még nevet sem kapott.

Brian Slagel: „Amikor először hallottam az ›Aggressive Perfektor‹-t, nagyon jónak találtam. Tudtam, hogy ez lesz a *Metal Massacre III* nyitódala. A sebessége és az agresszivitása miatt nagyban különbözött attól, amit akkoriban mások csináltak. A Mötley Crüe akkor már messzire került a heavy zenétől, a Metallica San Franciscóba költözött, így a Slayer kissé idegenül hatott Los Angelesben. Amikor lejátszottam a felvételt, mindenki hegyezni kezdte a fülét.”

Amikor a következő évben megjelent a *Metal Massacre III*, a közönség ledöbbsent az ›Aggressive Perfektor‹ hallatán. Az emberekre nemcsak a zene vadsága, hanem a szöveg is komoly hatást gyakorolt. „Az ›aggressive perfektor‹ olyan, mint egy Terminator – mondta el Araya 1999-ben –, egyszerűen képtelenség megállítani!” A riffek sebessége azonnal magával ragadta az embert, olyan adrenalin-özönt gerjesztett, amelyet az album más előadói (a Bitch, a Tyrant, a Medusa, a Test Pattern, a Black Widow [nem összetévesztendő a '70-es években működő kult doom metal csapattal], a Warlord, a Sexist, a Znowwhite, a Marauder és a La Mort) képtelenek voltak előidézni. Csak a Virgin Steele mutatta meg, hogy metalbandaként hosszú élet vár rá, bár a ›Let's Go All The Way‹ című daluk még fényévekre volt attól a polírozott power metaltól, amit később játszottak.

Az ›Aggressive Perfektor‹ komoly mérföldkő volt a Slayer történetében; felvétele azt jelentette, hogy a csapat hamarosan óriási lépést fog megtenni, és kikerül a viszonylagos ismeretlenségből.

Brian Slagel: „Amikor megvolt, kijelentettem, hogy ha a Slayer elő tud állni egy teljes albumnyi anyaggal, én kiadom a lemezt!”